

LIBRIS

We know
books

Marius Olaru

MATERIS

Ediția a treia

Prefață de Constantina Raveca Buleu

LIMES
2025

Prefață	5
Capitolul I.....	9
Capitolul II.....	17
Capitolul III.....	24
Capitolul IV	28
Capitolul V	31
Capitolul VI	34
Capitolul VII	37
Capitolul VIII	41
Capitolul IX.....	43
Capitolul X.....	46
Capitolul XI.....	53
Capitolul XII.....	57
Capitolul XIII.....	60
Capitolul XIV	63
Capitolul XV	65
Capitolul XVI	70
Capitolul XVII	75
Capitolul XVIII	78
Capitolul XIX.....	83
Capitolul XX.....	88

Capitolul I

I

Invocat la început de drum – ca totdeauna
când sarcina cântecului este peste puterile unui om –
eul liric al naratorului tandru inspiră această compoziție,
în timp ce presiunea morții îi dă viață.

Gândurile se urmăresc unele pe altele ca niște fulgi
ce se depun lent în sedimente,
iar scenele de teatru intern vital
din filmul vieții așteaptă să fie populate.

Pe una dintre ele vremuri uscate se rostogolesc înlăcrimat
pe suprafața unor ochi care nu clipesc,
ai unui șarpe abia născut, fără pene, ce presimte
cu placiditate creșterea penelor.

Din seninul întunecat deodată de amintiri cade o ploaie
înviorătoare, melodioasă, și când se potolește,
se ridică cortina de pe infinitul unei holograme marine.

Șarpele vede cum din spatele destins al mării cuprinse
de undulări materne, păsări acvatice, stranii, se desprind,
și dau cerului în dar primele note muzicale,
în timp ce în solzii săi translucizi primul curcubeu tremură
de frica neîmplinirii, de frica morții timpurii.

Adus pe o lume întristată de o mamă îmbucurată,
șarpele întoarce pe toate fețele sedimentele de gânduri,
și descoperă că mama lui e, la rândul ei,
opera de artă a cosmosului și a pământului,
și știe că a fost adus pe lume
de cosmosul și de pământul din mama lui îmbucurată.

Pe pământul obosit de repetițiile sinistre
ale istoriei infantile, stejarii,
îndrăzneți ca totdeauna, cresc, freamătă,
obișnuindu-se cu întunericul,
alintându-se cu lumina, și iată,
ca și cum ar fi fost născut din nou
sub o umbră-decimată-de-stejar,
el aude cu o claritate dureroasă
bătăile-din-timpul-nașterii
ale inimii mamei lui,
de o seriozitate acută, ce, iată,
se desprind de trupul ei și însoțesc cu devoțiune
valurile indiferente
ale mării-singurătății-cosmice.

O urmărește cu privirea dusă pe mama-lui-strigând-la-cer,
pe mama lui obișnuită cu întunericul

lipit de scoarță de stejar, lipit de tărâmul
aceia epic, atât de familiar dar asaltat de coșmar,
și vede cum șoldul ei lasă o urmă grăbită,
de polei, printre crengi literare.

Vise violete acoperă cerul amar
ce se pregătește pentru o grindină biciuitoare,
a balcanilor vizitați rar de noroc.

La o revărsare scurtă de lumină
o vede prăbușită într-un noroi multicolor,
dându-i naștere cu o dedicație sufocantă.

Ea se rostogolește de durere,
pubisul ei sărută, la răstimpuri, pământul roșu,
în timp ce în pântecul ei, desprins din el
pe jumătate, un născut pe jumătate
adună caldură vitală,
în timp ce ea adună ultimele ei puteri
de oriunde, de pretutindeni.

Într-un târziu de strigăt prelung, matern,
un strigăt de copil se desprinde din pântecul ei.
Într-un alt târziu, din sânii înțepeniți,
reci ca fiorul, ai Miraliei, lapte
țâșnește voluntar spre buzele copilului.

Stejarul freamătă adânc, îngrijindu-și umbrele,
iar după grindina aceea mortală
văzduhul e întretăiat de păsări
ce nu mai știu să cânte sau să descânte bine.

El tresare. Voci ascuțite, ale străbunilor
încă neîmpăcați, năvălesc în oasele sale fragile,
trezindu-l. Nu știe să clipească, nu știe să plângă,
dar bolțile înstelate ale cerului sunt umede.

Șarpele fără pene observă cu o răbdare legendară
flora și fauna din jur ce pare a face parte
din mormântul ubicuu al Miraliei.

În timp ce crește micșorându-se,
pe pieptul său mușuroaie se înrădăcinează în carne
încercând să injecteze în el o viață falsă,
dar, tot mai ample, bătăile lui de inimă –
bătăi de inimă de orfan – dărâmă
cu încetinitorul acele mușuroaie.
Apoi, el pornește la drum prăfuit,
în joacă respirând cu nările cerului,
în glumă trăgând de guler pământul nepăsător,
în cântec sâsâit numindu-le mamă și tată.

Cât e ziua de mare, dansează cu cuvinte senzuale,
în timp ce muguri de pene apar de sub solzi,
iar într-un târziu istoric
ajunge, în sfârșit, la marginea mării.

Șarpele cu pene dispare pe mare,
ca în vis de băiat, ca în vis de fată, ca în poem viu,
lăsând în urmă, fosilizate –
memorate de planetă – amprente didactice
ale unor povești ce continuă să facă valuri
în imaginația cosmosului uman intern.

Miralia a murit, șarpele a dispărut,
opere de artă ale cosmosului
sunt expuse în expozițiile țărilor
ce se suspectează reciproc de trădare cosmică,
totul e vizibil ca după prima zi conștientă de ea,
sunt vizibile și animate spiritual stelele,
oceanele, pământurile, sunt vizibile
toate formele de relief ale psihicului comun.

Miralia a murit, stejarul cel mai fotografiat
al acestui tărâm balcanic se veștejește,
se veștejește ca și cum ar fi fost uitat
de lumea luminoasă de dincolo,
iar el e atât îmbucurat cât și întristat,
atât vizibil cât și invizibil.

Iar ca detectiv-secret-angajat-de-un-destin-deprimat,
Marius, sinele primar românesc al unui tânăr personaj
ce crește micșorându-se, adună semne, indicii,
ale asasinării Miraliei gravide cu o multitudine,
ale uciderii țării în care el ar fi trăit cu adevărat,
și se simte orfan,
iar stejarul-cu-crengi-literare freamătă,
și așteaptă, cum acest tărâm așteaptă;
așteaptă aducerea Miraliei din lumea de dincolo
de cineva, de oricine, de individul legendar
sau de multitudine, așteaptă întoarcerea șarpelui cu pene,
așa cum Toltecii și Aztecii îi așteptau întoarcerea,
așa cum dacii așteptau întoarcerea lui Zalmoxis

din împărăția morților la Sarmizegetusa,
pentru a trăi din nou printre ei,
și pentru a face imposibilă invazia romanilor,
pentru a face imposibil un genocid
ce încă strigă la cer cu beregata tăiată,
așteaptă așa cum Vladimir și Estragon așteaptă
întoarcerea lui Godot, așa cum omul modern așteaptă
întoarcerea sensului vieții,
așa cum Siddhartha, Don Quijote, Hamlet așteaptă,
așa cum oamenii așteaptă întoarcerea personajelor
care au o viață mai interesantă decât oamenii
ale căror țări au fost ucise repetat unele de altele.

În timpul liber, tânărul-ce-crește-micșorându-se
dansează cu cuvinte senzuale
pe un pământ bătut de vântul străbunilor necunoscuți,
iar imaginile lui fugitive sclipesc scurt
în ochii trecătorilor,
în ochii călătorilor, în ochi înstrăinați și în ochi prietenoși,
în ochi îndurerați și în ochi îmbucurați,
în ochi sălbatici
și în ochi-care-schimbă-ce-ating.

Adesea, cuvinte senzuale îi înconjoară pieptul,
aprinzând în el dorințele lor mitice,
parând cu delicatețe trecutul strivit ca Via Dolorosa,
iar palmele lui presimt adierea răcoritoare
a frumuseții lor imperiale, care curbează
destinele lumilor interne și externe,
împreunându-le.

Alteori, cuvintele îl părăsesc în joacă
și cochetează cu publicul sofisticat,
captivat de o mie și una de narațiuni încântătoare,
sau se joacă de-a v-ați ascunselea cu el pe buzele
inexistenței, iar oftatul lui se topește
în paginile nerăsfoite ale vieții.

Când se trezește din nou la viață
e înduioșat de greieri de o muzicalitate
miraculoasă care ar cânta non stop,
încălziți doar de focul temporar din ochii cititorilor,
și vede că iubirea e ușor risipită de soartă
în cele patru vânturi.

Când e hărțuit de moarte și în jurul lui
se zbunguie forme caraghioase, ironice,
de semne de întrebare,
tânărul-ce-crește-micșorându-se își astupă urechile
cu palmi ușor tremurătoare
pentru a nu auzi vocile vrăjitoarelor din Macbeth
deformând cu o inspirație demonică
refrenul lor favorit,
care în engleză reverberează de la chinuitul
double, double toil and trouble,
la biciuitul *fire burn and cauldron bubble,*
pentru a nu auzi cum vocile vrăjitoarelor din Macbeth
derapează macabru
spre sâsâituri inteligente veninoase,
imitând subconștientul vinovat
al celor ce vor petrece
a doua parte a vieții compunând scuze private